

[Steen Folke]

Jeg håber, udenrigs- og statsministeren værdsætter hr. Erhard Jakobsens og hans sydafrikanske venners aktive opbakning bag regeringens militærpolitik.

Mit eget besøg i et af de eksisterende NATO-depoter for nylig og planerne om en kraftig udbygning af disse depoter til brug for amerikanske tropper har fået mig til at tænke på en af de snedige indretninger, der indgik i oldtidens militære isenkram, nemlig den trojanske hest. Lad mig indledningsvis minde om, hvilken afgørende rolle den spillede ved slutningen af den trojanske krig. Jeg citerer:

»Da krigen havde været i fulde 10 år, uden at det var lykkedes at erobre Troja med våbenmagt, fandt den forslagne Odysseus på en list. Efter hans råd byggede grækerne en kæmpestor, hul træhest, og i dens indre gemte Odysseus sig sammen med nogle af de bedste krigere. De øvrige grækere lod, som om de opgav belejringen, og sejlede hjem. I virkeligheden skjulte de sig bag øen Tenedos lige i nærheden.

Henrykte over, at krigen endelig var forbi, strømmede trojanerne ud af byen og tog den vældige træhest i øjesyn. »Lad os slæbe den ind til byen,« forsløg én, »og opstille den som mindesmærke over vort tapre forsvar og grækernes bortdragen.« Men præsten Laokoon havde anet uråd og rådede dem til at brænde hesten. »Hvem ved, hvad udyret gemmer i sin bug!« råbte han og stødte sit spyd mod hestens side. Som et ekko kom den dumpe klang fra mændenes våben derinde.

Men i samme øjeblik blev opmærksomheden draget et andet sted hen. Der hørtes et råb: »En græker! Man har fanget en græker!«

Dette var netop på den snedige Odysseus' beregning. Han havde pålagt en anden listig græker ved navn Sinon at skjule sig i nærheden og lade sig tage til fange. Sinon lod, som om han var dødsensbange, og bad trojanerne skåne sit liv. »Mine landsmænd ville ofre mig for at sikre sig en lykkelig hjemfærd hos guderne,« sagde han, »men det lykkedes mig at undslippe og gemme mig i sivene derhenne, indtil de var sejlet bort.« – »Men hvad er meningen med den kæmpestore hest?« spurgte kong Priamos. – »Den er sammentømret som en offergave til Pallas Athene,« svarede grækeren. »Og for at gøre det umu-

ligt for jer at slæbe den ind i Troja og således vende gudindens gunst til jer selv, har de bygget den så stor, at den ikke kan komme gennem byporten.«...

Nu troede alle trojanerne fuldt og fast på hyklerens løgne og blev meget ivrige efter at genvinde Athenes gunst. Derfor måtte hesten ind i byen, koste hvad det ville. Da porten var for lille, rev de porthvælvingen og en del af bymuren på begge sider ned. De anbragte ruller under hesten, og ved forenede kræfter lykkedes det dem at slæbe kolossen ind i byen og stille den op på torvet. Siden blev der en vældig jubel med festmåltider og drikkelag. Og da natten kom, lå alle mænd i byen omtågede af vin og kunne hverken tænke eller handle.

Nu var grækernes time kommet. Den snu Sinon ilede ned til stranden og svingede med en tændt fakkell – det aftalte signal til den græske flåde ved Tenedos. Derefter sneg han sig op på torvet, hvor trojanerne havde stillet træhesten, og slog tre gange sin stav mod kolossens bug som tegn på, at banen var fri. Odysseus åbnede en luge og krøb ud fulgt af sine mænd, og kort efter kom hele den tilbagevendte græske hær stormende nede fra stranden. De overrumplede og forvirrede trojanere kunne intet stille op. Grækerne satte ild på byen, og snart var det mægtige Troja kun en røgsværtet ruinhob.«

Her citeret – med en enkelt forkortelse – fra Grimbergs gengivelse af historien i hans Verdenshistorie, bind 2, side 112–114.

Nu vil jeg ikke påstå, at præsident Carter er nogen Odysseus – slet ikke få dage før præsidentvalget, det kunne jo gå hen og påvirke valgresultatet. Noget sådant ville ligge mig meget fjernt. Jeg vil heller ikke hævde, at hr. Søgaards penneven, Harold Brown, er lige så listig som Sinon, men hans sidste brev til hans »kære Poul« bruger samme taktik som Sinon. Sinon siger om træhesten: »Æv bæv, den er slet ikke til jer«. Og så bliver trojanerne helt vilde med at få den. Harold Brown siger: »Æv bæv, det er slet ikke sikkert, vi vil give jer de depoter og de tropper, der skal ind i depoternes bug«. Og så er der nogle af danskerne, ikke mindst herinde, der bliver helt vilde for at få dem.

Endelig skal jeg ikke kunne afgøre, hvem der er snedigst, kong Priamos eller hr. Anker Jørgensen, men hvis statsministeren i forhold til depoterne handler, ligesom Priamos hand-